

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 225.025 van 8 oktober 2013
in de zaak A. 203.826/X-15.018.**

In zake : de NV AANNEMINGEN GROND- EN AFBRAAKWERKEN
 MORTELMANS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Cies Gysen
 kantoor houdend te 2800 MECHELEN
 Antwerpsesteenweg 16-18
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de stad LIER
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Yves Loix
 kantoor houdend te 2018 ANTWERPEN
 Mechelsesteenweg 27
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 28 februari 2012, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 20 december 2011 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Lier houdende afgifte aan de nv AANNEMINGEN GROND- EN AFBRAAKWERKEN MORTELMANS van een negatief planologisch attest.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 220.063 van 28 juni 2012 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

 De verzoekende partij heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Ann Eylenbosch heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 20 september 2013.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Alisa Konevina, die loco advocaat Cies Gysen verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Joris Geens, die loco advocaat Yves Loix verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Ann Eylenbosch heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De feiten werden uiteengezet in het arrest nr. 220.063 van 28 juni 2013.

IV. Onderzoek van de ontvankelijkheid

4. De verwerende partij betwist het wettig en bijgevolg geoorloofd karakter van het belang van verzoekende partij. “Haar enige betrachting is immers om, na een gebeurlijke vernietiging van de thans bestreden beslissing, een positief planologisch attest en bijgevolg de opmaak van een ruimtelijk uitvoeringsplan te bekomen zodat zij een volstrekt illegale toestand kan regulariseren”. Minstens dient volgens de verwerende partij te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen voordeel kan halen uit een gebeurlijke vernietiging van de bestreden beslissing: “Zoals hierboven reeds werd toegelicht kan enkel een positief planologisch attest worden verleend op voorwaarde dat het bedrijf waarvoor de aanvraag wordt ingediend hoofdzakelijk vergund is. Dit heeft tot gevolg dat de gedelegeerd planologisch ambtenaar die na vernietiging mogelijkerwijs opnieuw moet oordelen over de ontvankelijkheid en volledigheid van de aanvraag tot planologisch attest van verzoekende partij gebonden is door de regelgeving en meer bepaald door artikel 4.4.24 VCRO en artikel 3, 1° b) van het besluit van de Vlaamse Regering van 4 juni 2004, zoals gewijzigd door het besluit van de Vlaamse regering van 29 mei 2009. Bijgevolg zal hij de aanvraag moeten afwijzen als zijnde onontvankelijk aangezien het bedrijf van verzoekende partij niet hoofdzakelijk vergund is. Minstens zal verwerende partij, gelet op voornoemde decretale en reglementaire bepalingen opnieuw verplicht zijn een negatief planologisch attest af te leveren. Een gebeurlijke vernietiging verschaft verzoekende partij m.a.w. geen enkel voordeel”.

In de laatste memorie voegt de verwerende partij toe “dat het planologisch attest een uitzonderingsregeling is die beperkend moet worden geïnterpreteerd en toegepast” waardoor “het niet mogelijk [is] om d.m.v een planologisch attest een volstrekt illegale toestand te regulariseren”. “Bovendien is [...] een aanpassing van het planologisch instrumentarium niet mogelijk [...] indien deze wijziging geschiedt met het oog op regularisatie”.

5. De verzoekende partij repliceert dat haar belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing haar “niet kan worden ontzegd, temeer haar aanvraag er precies toe strekt om uit de illegaliteit te geraken” en dat de

Raad van State “niet [...] op een nieuw onderzoek door de planologische ambtenaar [kan] vooruit...]lopen en in de plaats van die laatste conclusies [...] trekken naar de ontvankelijkheid van de aanvraag”. “In het geval het tweede middel gegrond zou worden bevonden, wat zou betekenen dat het schepencollege ten onrechte door de planologische ambtenaar als voor de aflevering van het planologisch attest bevoegde overheid werd aangemerkt, zal het dossier terug bij de gedelegeerde planologische ambtenaar terechtkomen, waarbij hij genoodzaakt zal zijn om de wel bevoegde overheid aan te duiden en het aanvraagdossier aan haar over te zenden. De betekening van de aanvraag bij de gedelegeerde planologische ambtenaar gebeurde vóór de inwerkingtreding van de VCRO op 1 september 2009, wat door het vernietigingsarrest van Uw Raad niet teniet zou worden gedaan. Een vaststelling door Uw Raad dat het schepencollege van Lier ten onrechte als de bevoegde overheid werd aangeduid zal er bijgevolg slechts toe leiden dat de gedelegeerde ambtenaar zich opnieuw over de vóór 1 september 2009 voorgelegde aanvraag zal dienen te buigen, deze zal dienen te beoordelen overeenkomstig art. 145ter §1 DORO, en deze vervolgens over zal moeten maken aan de bevoegde overheid, dewelke de aanvraag eveneens overeenkomstig de bepalingen van art. 145ter, § 1 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening zal moeten onderzoeken. Dit overeenkomstig de overgangsbepalingen van art. 7.5.2 VCRO. Artikel 145ter verbond aan de afgifte van het planologisch attest dan ook geen voorwaarde als dat het bedrijf verplicht als ‘hoofdzakelijk vergund’ zou dienen te worden gekwalificeerd. Art. 145ter DORO sprak dan ook louter van een ‘bestaande bedrijf’, wat het bedrijf van verzoekende partij dan ook ontegensprekelijk uitmaakt. De aanvraag werd reeds op ontvankelijke wijze ingediend. De gedelegeerde planologisch ambtenaar kan zich dan ook niet meer geldig uitspreken over de ontvankelijkheid en dient de aanvraag ten gronde te beoordelen en de bevoegde planologische overheid aan te wijzen”.

Beoordeling

6. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat “het bedrijf” van de verzoekende partij “stedenbouwkundig onvergund” is en dat zij met haar

aanvraag “op korte termijn [...] de regularisatie van deze onvergunde situatie” beoogt.

Artikel 4.2.24 VCRO schept de mogelijkheid onder de gestelde voorwaarden tot het verkrijgen van een regularisatievergunning.

In zoverre de exceptie slaat op de “enige betrachting” van de verzoekende partij om “de volstrekte illegale toestand” te “regulariseren” kan deze dan ook niet worden aangenomen.

De exceptie dat de verzoekende partij geen voordeel kan halen uit een gebeurlijke vernietiging omdat zij niet een “hoofdzakelijk vergund bedrijf is, houdt verband met de grond van de zaak.

Indien na een gebeurlijke vernietiging opnieuw zou moeten worden geoordeeld over de aanvraag tot planologisch attest van verzoekende partij, geldt de overgangsbepaling van artikel 7.5.2 VCRO die luidt als volgt:

“De aanvragen voor een planologisch attest die bij de bevoegde overheid zijn betekend vóór 1 september 2009, worden afgehandeld overeenkomstig de regelen die golden voorafgaand aan die datum”.

Uit de feitelijke gegevens van het dossier blijkt dat de gedelegeerde planologische ambtenaar de aanvraag van de verzoekende partij ontvankelijk en volledig heeft bevonden en beslist heeft dat de behandeling van de aanvraag aan de gemeente moet worden toegewezen. Het college van burgemeester en schepenen heeft op 8 juni 2009 de aanvraag van de gedelegeerde planologische ambtenaar ontvangen.

De verzoekende partij betwist in het tweede middel de bevoegdheid van het college van burgemeester en schepenen van de verwerende partij om haar aanvraag te behandelen.

In geval van vernietiging van het bestreden besluit op grond van dit middel volgt uit artikel 7.5.2 VCRO dat de aanvraag van de verzoekende partij zal moeten onderzocht worden onder gelding van artikel 4.4.24 VCRO samengelezen met artikel 3, 1°, b van het besluit van de Vlaamse regering van 4 juni 2004 tot bepaling van de nadere regels voor het planologisch attest, dat bepaalt dat een dergelijke aanvraag niet ontvankelijk is wanneer blijkt dat het bedrijf niet hoofdzakelijk vergund is in de zin van artikel 4.1.1, 7° VCRO. Het komt in dat geval de Raad van State niet toe vooruit te lopen op dit onderzoek

van de gedelegeerde planologische ambtenaar en in zijn plaats te oordelen of de aanvraag in dat opzicht ontvankelijk is.

Blijkt dit middel ongegrond, maar wordt het bestreden besluit vernietigd op grond van een ander middel, dan geldt dat het college van burgemeester en schepenen van de verwerende partij de aanvraag opnieuw moet beoordelen “overeenkomstig de regelen die golden voorafgaand aan” 1 september 2009. Ook in dat geval gaat deze exceptie van de verwerende partij niet op.

7. De excepties worden verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting

8. In een eerste middel voert de verzoekende partij in haar verzoekschrift de schending aan “van artikel 3, 4 en 145 ter, §1, tweede lid van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening [...], van artikel 5 §2 van besluit van de Vlaamse regering van 4 juni 2004 tot bepaling van de nadere regels inzake het planologisch attest, schending van de bindende bepalingen van het Gemeentelijk Ruimtelijk Structuurplan Lier, schending van artikel 2.2.3 VCRO, de schending van artikel 4.6.1 VCRO[,] van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen [...], de beginselen van behoorlijk bestuur inzonderheid de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginsel alsook uit machtsoverschrijding”,

“DOORDAT door de verwerende partij een negatief planologisch attest verleend werd waarbij in het kader van ruimtelijke afweging slechts rekening wordt gehouden met de vergunningstoestand van het bedrijf en de ruimtelijke kenmerken en ruimtelijke inpasbaarheid, zonder dat de bestreden beslissing bleek [sic] geeft de economische en sociale gevolgen van een herlokalisatie van verzoekende partij te hebben onderzocht;

EN TERWIJL artikel 145ter, §1, alinea 2 DORO stelt dat bij de beoordeling van het planologisch attest ‘de ruimtelijke behoeften van de

verschillende maatschappelijke activiteiten gelijktijdig tegen elkaar (worden) afgewogen en wordt er rekening gehouden met de ruimtelijke draagkracht, de gevolgen voor het leefmilieu en de culturele, economische, esthetische en sociale gevolgen.’ en artikel 4 DORO een soortgelijk streven naar ‘ruimtelijke kwaliteit’ vooropstelt waarbij maatschappelijke behoeften worden afgewogen;

EN DOORDAT de weigeringsbeslissing van oordeel is dat het Gemeentelijk Ruimtelijk Structuurplan noopt tot herlokalisatie van het bedrijf van verzoekende partij op korte termijn, en de aanvraag tot planologisch attest op lange termijn in het verdwijnen van de bedrijfsactiviteiten voorziet in geval van het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd van de bestuurders;

TERWIJL de bindende bepalingen van het Gemeentelijk Ruimtelijk Structuurplan Lier bepalen:

‘- Valleigebied Grote Nete (deelruimte lc)

Ook het valleigebied van de Grote Nete is een zeer waardevol natuurgebied. Het landschap is weliswaar opener en grootschaliger maar eenzelfde visie wordt gehanteerd:

- handhaven [en] indien mogelijk versterken van de natuurlijke eigenheden;
- nieuwe hoogdynamische functies weren;
- bestaande hoogdynamische functies (weekendverblijven en zonevreemde bedrijven) verdrijven (uitdovingsbeleid en herlokalisatiebeleid);
- verspreide bebouwing tegengaan en indien mogelijk terugdringen;
- het aanwezig bouwkundig erfgoed (Karthuizershoeve en Jezuïtenhoeve) komt enkel voor bewoning (zo mogelijk voor landbouwgezinnen) in aanmerking;
- waar mogelijk de relatie rivier - riviervallei herstellen (verlagen dijken);
- versterken van de relatie met de vallei van de Kleine Nete;
- bevriezen lintbebouwing langs de Kesselsesteenweg;
- tegengaan/terugdringen verkeersdrukte op de Kesselsesteenweg;’

EN DOORDAT de bestreden beslissing stelt dat het verlenen van een planologisch attest het volgens het Gemeentelijk Ruimtelijk Structuurplan Lier na te streven uitdovings/herlokalisatiescenario onrealistisch maakt;

TERWIJL naar luid van artikel 2.2.3 VCRO wat betreft ruimtelijke uitvoeringsplannen stedenbouwkundige voorschriften bij ruimtelijke uitvoeringsplannen van die aard kunnen zijn dat ze na verloop van tijd in werking treden of dat de inhoud op een bepaald tijdstip verandert, naar luid van artikel 4.6.1 VCRO een stedenbouwkundige vergunning ook uitdrukkelijk voor een bepaalde duur kan worden verleend en milieuvergunningen voor een bepaalde duur kunnen worden verleend;

EN DOORDAT de bestreden beslissing verwijst naar het voorontwerp van gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan voor de tweede spoorontsluiting voor de Zeehaven van Antwerpen langsheen een zone voor hoofdspoorweg;

TERWIJL de ruimtelijke ordening van het Vlaamse Gewest, de provincies en de gemeenten wordt vastgelegd in ruimtelijke structuurplannen, ruimtelijke uitvoeringsplannen en verordeningen.

EN TERWIJL de overheid in de bestreden beslissing duidelijk de redenen moet vermelden waarop haar beslissing steunt en waaruit blijkt dat zij is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

ZODAT de bepalingen en beginselen opgeworpen ter hoogte van het middel geschonden zijn”.

In de toelichting bij het middel zet de verzoekende partij uiteen dat, hoewel ruimtelijke motieven als ruimtelijke draagkracht en de niet vergunde toestand van bepaalde gebouwen ruimschoots worden betrokken, de bestreden beslissing op geen enkel ogenblik de economische en sociale gevolgen van het verlenen van een negatief planologisch attest in de beoordeling betreft. Het gaat om werkgelegenheid voor 5 personen, en in de aanvraag staat uitdrukkelijk vermeld dat het bedrijf om economische redenen niet kan herlokaliseren. Het bestreden besluit heeft uitsluitend oog voor de ruimtelijke kenmerken van de omgeving die echter reeds gedurende 40 jaar door opslag van grond- en afbraakmaterialen wordt gekenmerkt. De bestreden beslissing maakt dan ook volgens de verzoekende partij een kennelijk onredelijke afweging van de in het geding zijnde belangen.

Voorts betoogt de verzoekende partij dat het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan Lier (hierna: GRS Lier) (p. 214 en 232) niet op ondubbelzinnige wijze voorziet dat slechts herlokalisatie tot de mogelijkheden behoort, en dat het alleszins geen termijn voorop stelt wat betreft uitdoving/herlokalisatie van bestaande zonevreemde bedrijven in de betrokken “deelruimte Grote Nete”. Volgens de verzoekende partij kan aldus wel een RUP worden opgesteld waarin in een nabestemming landschappelijk waardevol agrarisch gebied “of iets dergelijks” wordt voorzien. Artikel 2.2.3. van de Vlaamse Codex Ruimtelijk Ordening (hierna: VCRO) voorziet immers dat stedenbouwkundige voorschriften van die aard kunnen zijn dat de inhoud ervan op een bepaald tijdstip verandert.

Ook de stelling dat het verlenen van regularisatievergunningen de doelstellingen van het GRS Lier op lange termijn op de helling zou zetten, gaat volgens de verzoekende partij voorbij aan het gegeven dat ook stedenbouwkundige vergunning luidens artikel 4.6.1. VCRO voor een bepaalde

duur kunnen worden verleend, en ook vergunningen voor de exploitatie van hinderlijke inrichtingen in tijd beperkt zijn.

Voorts volgt volgens de verzoekende partij uit de samenlezing van artikel 145ter, §1, artikel 4 en artikel 3 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna: DRO) dat de overheid bij de beoordeling van een aanvraag tot planologisch attest beperkt is tot het geven van uitvoering aan het ruimtelijk ordeningsbeleid dat is vastgesteld in de door artikel 3 DRO bepaalde instrumenten, met name de ruimtelijke structuurplannen, de ruimtelijke uitvoeringsplannen en verordeningen.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat één van de weigeringsmotieven erin bestaat dat het gebied naast een hoofdspoorweg zou komen te liggen ingevolge een “voorontwerp” van gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan. Krachtens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dient de beslissing over een aanvraag tot planologisch attest uitdrukkelijk te worden gemotiveerd. Te dezen kan volgens de verzoekende partij niet begrepen worden hoe door een verwijzing naar beleidsdocumenten die buiten het decretale planningsinstrumentarium vallen, a fortiori niet wanneer de motieven die aan de basis van het beleidsdocument liggen onvermeld blijven, aan de formele motiveringsplicht wordt voldaan. Zij moet de bestuurde namelijk in staat stellen te begrijpen op grond van welke feitelijke en juridische gegevens in concreto de beslissing is genomen. In casu gaat de bestreden beslissing uit van manifest onjuiste feiten.

9. Voorts stelt de verzoekende partij na het arrest nr. 220.063 van 28 juni 2012 dat niet kan volstaan worden met de overweging de “de beleidskeuze [blijkt] te zijn gemaakt op het niveau van de structuurplanning” omdat het GRS Lier “definitief werd vastgesteld op 11 augustus 2003 [...] niet werd geactualiseerd [...] en [een] principiële houdbaarheidsdatum [...] van 5 jaar” heeft en omdat het GRS Lier “wat de toelaatbaarheid van hoogdynamische activiteiten in de betrokken zone betreft, niet meer met de beleidsvisie van de stad Lier” strookt omdat deze laatste volgens de verzoekende partij de aanleg van de tweede havenontsluiting over het grondgebied van Lier

met “ter hoogte van de terreinen van verzoekende partij [...] zonder enige twijfel een hoogdynamische activiteit die de rust van het ‘valleigebied Grote Nete kan verstoren” niet langer in vraag stelt. “Zowel de planologisch hoger gerangschikte overheid [...] als de stad Lier zelf heeft met het valleigebied Grote Nete andere plannen [...] dan het GRS Lier doet ontvallen”. “De verwijzing naar een GRS [...] kan dan ook niet volstaan als motivering voor het afleveren van een negatief planologisch attest”. Bovendien bevat het GRS Lier “geen specifieke overwegingen met betrekking tot het bedrijf van de verzoekende partij, laat staan dat in het GRS een afweging zou zijn opgenomen over de sociale en economische gevolgen voor het specifieke bedrijf.

“Het eenzijdig verwijzen naar de omstandigheid dat het bedrijf van verzoekende partij gelegen is in de Vallei van de Grote Nete is en de specifieke bepalingen daaromtrent in het GRS kan bovendien geen volledige inkijk bieden in de ruimtelijke draagkracht van de terreinen, aangezien de terreinen van de verzoekende partij gelegen zijn aan spoorlijn 16, en in de ruimere omgeving twee bedrijven handelend in bouwmaterialen en beton kunnen worden gevonden, die qua omvang het bedrijf van verzoekende partij vele malen overschrijden”.

De verzoekende partij wijst verder erop dat haar aanvraag “inspeelde op de tendensen als voorzien in het GRS en op lange termijn een uitdovingsscenario voorziet, zoals in het GRS staat opgenomen” en “geenszins strijdig [is] met de bewoordingen van het GRS, dat bijgevolg niet dienstig als motief voor de weigering van het planologisch attest kan worden ingeroepen”. De verzoekende partij leidt daaruit af dat “de bestreden beslissing [...] een kennelijk onredelijke afweging van de in het geding zijnde belangen” heeft gemaakt.

De verzoekende partij laat nog gelden dat moet “worden vastgesteld dat de stad Lier het bedrijf van verzoekende partij in het GRS, noch middels andere beslissingen, sommeert om te ‘herlokalisieren’ en verzoekende partij geen ruimtelijke initiatieven bekend zijn om bestaande bedrijven te onteigenen” zodat “van strijdigheid met de beleidsdoelstellingen van het GRS [...] geen sprake” is en dat “de stelling dat het om ‘open valleigebied’ gaat, moet ook de bestaande toestand met spoorlijn in acht genomen en de aanwezigheid van sterk vervuilende en massieve bedrijvigheid in de ruimere omgeving, danig worden genuanceerd derwijze dat moet worden vastgesteld dat de stelling globaal genomen niet met de realiteit overeenstemt”.

De verzoekende partij stelt verder dat het motief in de bestreden beslissing dat gesteund is op het voorontwerp van gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan voor de tweede spoorontsluiting van de zeehaven van Antwerpen “geenszins overtuigend” is “maar de kern voor weigering van het planologisch attest bevat” omdat “de stad Lier het niet opportuun [heeft] gevonden om de plannen van het Vlaamse gewest te doorkruisen [...] met aanneming van een RUP tot gevolg waarvan de inhoud en grafische aflijning in de toekomst kan conflicteren met de stedenbouwkundige voorschriften en grafische aflijning van een gewestelijk RUP”.

Beoordeling

10. De betwisting door de verwerende partij van het belang van de verzoekende partij bij dit middel om dezelfde redenen als bij de betwisting van het belang van de verzoekende partij bij haar beroep, wordt op grond van de motieven in randr. 6 verworpen.

11. Het toentertijd geldende artikel 4 DRO bepaalt:

“De ruimtelijke ordening is gericht op een duurzame ruimtelijke ontwikkeling waarbij de ruimte beheerd wordt ten behoeve van de huidige generatie, zonder dat de behoeften van de toekomstige generaties in het gedrang gebracht worden. Daarbij worden de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten gelijktijdig tegen elkaar afgewogen. Er wordt rekening gehouden met de ruimtelijke draagkracht, de gevolgen voor het leefmilieu en de culturele, economische, esthetische en sociale gevolgen. Op deze manier wordt gestreefd naar ruimtelijke kwaliteit”.

Het toentertijd geldende artikel 145ter, § 1, eerste en tweede lid DRO bepaalt:

“§ 1. Het planologisch attest is een document dat aangeeft of een bestaand bedrijf al dan niet behouden kan worden op de plaats waar het gevestigd is. In het geval van behoud worden de ruimtelijke ontwikkelingsmogelijkheden op korte en op lange termijn meegedeeld.

Daarbij worden de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten gelijktijdig tegen elkaar afgewogen en wordt er rekening gehouden met de ruimtelijke draagkracht, de gevolgen voor het leefmilieu en de culturele, economische, esthetische en sociale gevolgen”.

12. De diverse binnen de artikelen 4 en 145ter §1, tweede lid DRO bedoelde behoeften en de daarmee gepaard gaande aanspraken op de ruimte moeten evenwichtig tegen mekaar worden afgewogen. De vereiste dat de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten gelijktijdig tegen elkaar worden afgewogen benadrukt het facetmatig karakter van de ruimtelijke ordening. Voorts blijkt uit de wetsgeschiedenis dat bij de gelijktijdige onderlinge afweging van deze verschillende maatschappelijke activiteiten één bepaalde behoefte zwaarder kan doorwegen in een bepaalde situatie (Parl. St. VI. Parl. 1995-1996, nr. 360/3, 18). Een bepaalde ruimtelijke behoefte kan derhalve na afweging in een bepaalde situatie niet noodzakelijk gelijkwaardig voorkomen aan een andere ruimtelijke behoefte. De genoemde decreetsbepaling vermeldt naast de gevolgen voor het leefmilieu, ook de culturele, economische, esthetische en sociale gevolgen als criteria waarmee rekening wordt gehouden bij het invullen van de ruimtelijke ordening. Tevens dient bij de afweging van de ruimtelijke behoeften rekening te worden gehouden met de ruimtelijke draagkracht van de omgeving. De voornoemde principes vereisen derhalve dat de diverse binnen de door voormelde bepalingen bedoelde behoeften en de daarmee gepaard gaande aanspraken op de ruimte, evenwichtig tegen mekaar worden afgewogen en dat bij deze afweging rekening wordt gehouden met de ruimtelijke draagkracht van de omgeving. De Raad van State oefent hierop enkel de redelijkheidstoets uit, vermits het aan de bevoegde overheden toekomt de nodige beleidskeuzes te maken. Het komt de verzoeker, die de genoemde bepaling geschonden acht, toe om aan te tonen dat de gemaakte keuze de grenzen van de redelijkheid te buiten gaat.

13. Te dezen blijkt de beleidskeuze te zijn gemaakt op het niveau van de structuurplanning en in het bijzonder het GRS Lier dat het bedrijf van de verzoekende partij opneemt in het “valleigebied Grote Nete”. Op dat ogenblik heeft de overheid de verschillende behoeften afgewogen en de versterking van de natuurlijke eigenschappen laten primeren ten nadele van bestaande hoogdynamische functies waaronder zonevrije bedrijven (zie randnummer 3.4. arrest nr. 220.063 van 28 juni 2012). Anders dan de verzoekende partij dat ziet volstaat het bestreden besluit bij de “ruimtelijke afweging” van de aanvraag van de

verzoekende partij niet met een “eenvoudige verwijzing naar de doelstellingen van het structuurplan” maar wordt de aanvraag onderworpen aan een uitvoerige ruimtelijke afweging in het licht van de in het GRS Lier gemaakte beleidskeuzes die leidt tot de vaststelling dat “het behoud van het onvergunde bedrijf op deze locatie” en “de regularisatie van dit bedrijf op deze locatie niet verdedigbaar is” (randnummer 3.8 van het arrest nr. 220.063 van 28 juni 2012).

In zover de verzoekende partij aan dit middelonderdeel na het voormelde arrest nr. 220.063 van 28 juni 2012 een nieuwe wending geeft met haar kritiek op het GRS Lier zelf, zowel naar de inhoud ervan als naar de actuele waarde ervan, is het niet ontvankelijk. De verzoekende partij had immers reeds in haar inleidend verzoekschrift uiteen kunnen zetten waarom de inkleuring van het gebied door het GRS als open valleigebied niet spoort met de realiteit, of waarom de overschrijding van de “houdbaarheidsdatum” van 5 jaar sinds de aanneming van het GRS in 2003 noopt tot herziening, in het bijzonder van de inzichten van de stad Lier met betrekking tot de toelaatbaarheid van hoogdynamische activiteiten in het betrokken gebied. De verwijzing naar “een recent bericht op de website van de stad Lier”, waarin de stad Lier zich uitspreekt pro het “tracé lange boortunnel” voor de mogelijke realisatie van een tweede spoorontsluiting volstaat niet om anders te oordelen.

Door uitvoering te geven aan de beleidsdoelstellingen van de structuurplannen heeft de beslissende overheid de afgifte van het negatief planologisch attest afdoende onderbouwd.

14. De verzoekende partij betreft verder tevergeefs het onderscheid tussen de in het GRS Lier gebruikte begrippen “uitdoven” en “herlokaliseren” op haar situatie.

Betrokken op een aanvraag tot planologisch attest geldt de vraag naar het mogelijk behoud van het bedrijf op de plaats waar het is gevestigd als uitgangspunt. Alleen in geval van behoud worden de ruimtelijke ontwikkelingsmogelijkheden op korte en lange termijn meegedeeld.

De stelling van de verwerende partij dat het behoud van het onvergunde bedrijf op deze locatie niet verdedigbaar is omwille van de grote ruimtelijke impact van het bedrijf op het open valleigebied en, derhalve, de

strijdigheid met de beleidsdoelstellingen van het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan, impliceert krachtens de bepaling van artikel 145ter, §1, eerste lid DRO dat ook op korte termijn geen ontwikkelingsmogelijkheden voorliggen. De bepalingen van de artikelen 2.2.3 en 4.6.1 VCRO, junctis de begrippen gehanteerd door het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan, kunnen dan ook niet dienstig worden ingeroepen. Ook wat deze grief betreft, kan de verzoekende partij niet worden gevolgd dat het bestreden besluit heeft volstaan met een loutere verwijzing naar de doelstellingen van het GRS Lier.

15. De kritiek ten slotte van de verzoekende partij op het volgens haar decisief motief dat is gesteund op het voorontwerp van gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan voor de 2de spoorontsluiting voor de Zeehaven van Antwerpen is evenmin dienstig. Uit de lezing van de integrale motivering van de bestreden beslissing blijkt immers dat dit motief, waarin wordt gesteld dat dit een “bijkomend probleem [kan] zijn ten aanzien van dit bedrijf”, een overtoollig motief vormt.

16. Het eerste middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting

17. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan “van artikel 145 ter, §1, lid 5 en 6 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening [...], van artikel 5 §1 van [het] besluit van de Vlaamse regering van 4 juni 2004 tot bepaling van de nadere regels inzake het planologisch attest, van het subsidiariteitsbeginsel, van het bindend gedeelte van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen [hierna: het RSV] en van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen [hierna: de formele motiveringswet] en uit machtsoverschrijding”,

“DOORDAT het bestreden negatief planologisch attest verleend werd door het college van burgemeester en schepenen van de stad Lier;

TERWIJL bij het bepalen van de bevoegde overheid de gedelegeerd planologische ambtenaar overeenkomstig artikel 5, §1 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 4 juni 2004 tot bepaling van de nadere regels inzake het planologisch attest onder meer rekening moet gehouden worden met de planningscontext en de ruimtelijke kenmerken van de onmiddellijke omgeving;

EN TERWIJL het planologisch attest betrekking heeft op een terrein dat grotendeels omgeven wordt door natuurgebied volgens het gewestplan en gelegen is in de onmiddellijke nabijheid van een GEN;

EN TERWIJL volgens het bindend gedeelte van het RSV de natuurlijke structuur door het Vlaams Gewest wordt afgebakend;

EN TERWIJL het bedrijf in de onmiddellijke omgeving van een spoorweg gelegen is en onder meer de weigeringsbeslissing stelt dat een voorontwerp gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan voor de 2de ontsluiting voor de Zeehaven van Antwerpen [voor] de spoorweg een zone voor hoofdspoorweg voorziet en het RSV voorziet dat de Vlaamse Overheid op dat punt beslissingsbevoegdheid heeft (p. 384 RSV);

EN TERWIJL het GRS van de stad Lier over de betrokken site en het bedrijf als dusdanig geen concrete vermeldingen bevat, maar zich beperkt tot algemeenheden over zonevreemde bedrijven in een ruimer gebied;

ZODAT de bepalingen en beginselen opgeworpen ter hoogte van het middel werden geschonden”.

In de toelichting bij het middel betoogt de verzoekende partij, na een theoretische uiteenzetting omtrent de bevoegdheidverdelende regels in het DRO, dat een planologisch attest en de beslissing van de gedelegeerde planologische ambtenaar individuele administratieve rechtshandelingen zijn die vallen onder de formele motiveringsplicht, zodat de bepaling van de voor het planologisch attest bevoegde overheid uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd. De beslissing van de gedelegeerde planologische ambtenaar vormt samen met de bestreden beslissing een complexe rechtshandeling. De vernietiging van het negatief planologisch attest kan worden gevorderd op grond van een onregelmatigheid in de beslissing van de gedelegeerde planologische ambtenaar, als onderdeel van een complexe administratieve rechtshandeling.

Volgens de verzoekende partij kon de gedelegeerde planologische ambtenaar het college van burgemeester en schepenen niet aanduiden als bevoegd orgaan om volgende redenen:

1) het bedrijventerrein paalt onmiddellijk aan een spoorweg waarlangs blijkens de bestreden beslissing zelf het Vlaamse Gewest plannen heeft om erin een tweede spoorontsluiting voor de Zeehaven van Antwerpen te voorzien. Het is bijgevolg

niet het college van burgemeester en schepenen, maar het Vlaamse Gewest, dat zich over de aanvraag tot planologisch attest diende uit te spreken, aangezien het college klaarblijkelijk de mogelijkheid van het behoud van het bedrijf, te verzekeren middels een RUP, gelet op de onmiddellijke nabijheid van de spoorweglijn, niet zelf kan verzekeren. Luidens de richtinggevende bepalingen van het RSV (p. 384) is het noodzakelijk op Vlaams niveau een hoofd- en regionaal spoorwegennet voor personen- en goederenvervoer en vormingsstations te selecteren. In de bindende bepalingen (p. 487) stelt het RSV dat het Vlaamse Gewest “de bestaande spoorwegvakken [selecteert] die als hoofdspoorweg in aanmerking komen. Het Vlaamse Gewest duidt deze spoorwegvakken in de gewestplannen of in gewestelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen aan. Voor de nieuw aan te leggen spoorwegvakken worden door het Vlaamse Gewest in de gewestplannen of in gewestelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen terreinen gereserveerd.” Ook de lijn Antwerpen-Lier-Hasselt-Montzen wordt daarbij in het RSV vermeld. De aanvraag diende dus door de Vlaamse regering en niet door het college van burgemeester en schepenen te worden behandeld, en

2) de aanvraag tot planologisch attest heeft betrekking op een terrein dat volledig paalt aan een VEN-gebied, dat is gelegen in een belangrijk faunistisch gebied, dat volgens het gewestplan is gelegen in (herbevestigd) agrarisch gebied alsook, volgens het PRUP “Afbakening kleinstedelijk gebied Lier”, in buitengebied.

Het betreft de exclusieve bevoegdheid van het Vlaamse Gewest om de natuurlijke en agrarische structuur af te bakenen in buitengebied (RSV, bindend gedeelte, p. 479). Gelet op artikel 5, § 1 van het besluit van de Vlaamse regering van 4 juni 2004 tot bepaling van de nadere regels inzake het planologisch attest dat stelt dat bij het bepalen van de bevoegde overheid rekening moet worden gehouden met de planningscontext en de ruimtelijke kenmerken van de omgeving, diende het Vlaamse Gewest de aanvraag tot planologisch attest te behandelen.

Beoordeling

18. De betwisting door de verwerende partij van het belang van de verzoekende partij bij dit middel om dezelfde redenen als bij de betwisting van

het belang van de verzoekende partij bij haar beroep, wordt op grond van de motieven in randr. 6 verworpen.

19. Het toentertijd geldende artikel 145ter, §1, vijfde en zesde lid DRO bepaalt:

“De Vlaamse regering bepaalt de nadere regels voor de aanvraag, de ontvankelijkheid en de beoordeling van het planologisch attest.

Indien de aanvraag onvolledig is, meldt de planologische ambtenaar binnen de 20 dagen welke gegevens er ontbreken. Indien de aanvraag volledig is, geeft de planologische ambtenaar binnen 20 dagen een ontvangstbewijs af en stuurt hij de aanvraag door naar de overheid, die belast is met het maken van het ruimtelijk uitvoeringsplan of het plan van aanleg voor het gebied, waar het bedrijf zich bevindt, hierna de bevoegde overheid te noemen.

Is het college van burgemeester en schepenen belast met het opmaken van het plan, dan stuurt de planologische ambtenaar een afschrift van de aanvraag naar de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar met het oog op het formuleren van een advies als vermeld in het tiende lid”.

Artikel 5, §1 van het besluit van de Vlaamse regering van 4 juni 2004 tot bepaling van de nadere regels voor het planologisch attest, bepaalt:

“Bij het bepalen van de bevoegde overheid houdt de gedelegeerd planologische ambtenaar onder meer rekening met de volgende elementen:

- 1° de planningscontext;
- 2° de kenmerken van het bedrijf, zowel vanuit ruimtelijk, economisch, milieutechnisch en historisch oogpunt, als vanuit de mobiliteitsproblematiek;
- 3° de ruimtelijke kenmerken van de omgeving, zowel de bestaande ruimtelijke structuur van de ruimere omgeving, als de ruimtelijke kenmerken van de onmiddellijke omgeving;
- 4° de impact van de gevraagde uitbreiding op korte en lange termijn”.

20. Luidens artikel 5, §2, eerste lid van hetzelfde besluit doet de bevoegde overheid “in” de beslissing over de aanvraag tot planologisch attest een “gemotiveerde” uitspraak over het behoud van het bedrijf op de huidige locatie in de huidige schaal, de voorgestelde uitbreiding op korte termijn en de voorgestelde uitbreiding op lange termijn. Die voorgeschreven motiveringsplicht is niet minder streng dan deze voorgeschreven door de motiveringswet. De bestreden beslissing over de aanvraag tot planologisch attest valt dan ook niet onder de toepassing van de laatstgenoemde wet.

21. De akte waarbij de gedelegeerde planologische ambtenaar de bevoegde overheid aanduidt, is onderdeel van een complexe rechtshandeling zodat de gebeurlijke onwettigheid ervan aanleiding kan geven tot de vernietiging van de latere bestreden beslissing.

De verzoekende partij voert in essentie aan dat te dezen niet de gemeente bevoegd is om het planningsinitiatief bedoeld in artikel 145ter, §1, zesde lid te nemen en derhalve om het planologisch attest te verlenen, maar wel het Vlaamse Gewest, om de redenen die zij in het middel heeft uiteengezet.

22. De beslissing van de gedelegeerde planologische ambtenaar om de behandeling van de aanvraag aan de gemeente toe te wijzen, is formeel gemotiveerd als volgt:

“Planningscontext

De bedrijfsactiviteiten zijn volgens het gewestplan Mechelen (KB 05 augustus 1976 en wijzigingen) gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied. Het bedrijf situeert zich op het grondgebied van de stad Lier. Lier is in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen geselecteerd als structuurondersteunend kleinstedelijk gebied. De afbakening van deze kleinstedelijke gebieden is een bevoegdheid van de provincies. Het afbakeningsproces voor het kleinstedelijk gebied Lier werd afgerond. Het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan ter uitvoering van dit proces werd op 28 juli 2006 goedgekeurd. Het bedrijf ligt buiten de afbakening van het kleinstedelijk gebied.

In de visie voor landbouw, natuur en bos, regio Neteland, is het bedrijf gelegen in het deelgebied Ruit tussen Lier - Herentals - Geel - Heist-op-den-berg. De bedrijfssite maakt geen deel uit van het herbevestigd gebied (BVR 21 december 2007), maar is wel gelegen in het actiegebied ‘Grote Netevallei van Lier tot Hellebrug en vallei van de Gestelbeek’. Het is een actiegebied categorie II (verder onderzoek noodzakelijk).

In het provinciaal ruimtelijk structuurplan Antwerpen ligt het bedrijf in de hoofdruimte ‘Netegebied’.

Het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan van Lier werd door de bestendige deputatie van de provincie Antwerpen definitief goedgekeurd op 9 oktober 2003.

De vallei van de Grote Nete ligt op ca. 250m van het bedrijf. Deze vallei werd aangeduid als VEN-gebied (Vallei van de Grote Nete benedenstrooms).

Op 300m ten zuidwesten van het bedrijf ligt het beschermd stadsgezicht en monument ‘Jezuïtenhoeve’ (MB 24 oktober 1995) en op 600m het beschermd stadsgezicht ‘Ravenstijnhof’ (MB 24 oktober 1995) (beiden liggen aan de overzijde van de spoorweg). Rondom de Grote Nete ligt de relictzone ‘Dal van de Grote Nete’.

De bedrijfssite is volledig gelegen in overstromingsgevoelig gebied. Het overgrote deel van de bedrijfssite ligt in mogelijk overstromingsgevoelig gebied, de randen van de bedrijfssite liggen in effectief overstromingsgevoelig gebied.

Kenmerken van het bedrijf

Mortelmans NV is actief in grond- en afbraakwerken. De grond- en afbraakwerken zijn ca. 40 jaar geleden gestart als nevenactiviteit van een loonwerkersbedrijf. In 1991 werd de NV Mortelmans opgericht.

Op de bedrijfssite bevinden zich twee woningen, een bijgebouw en een loods (1250m²). Het ruimere gebied rondom de bebouwing wordt gebruikt voor opslag van grond en afbraakmateriaal. De opslag bevindt zich ter hoogte van de toegangsweg en ter hoogte van de loods. Ter hoogte van de toegangsweg gaat het over een gebied van ca. 1,5ha, met een stapelhoogte van 7m (zand). Het gebied tussen de loods en de toegangsweg wordt gebruikt voor opslag van afbraakmateriaal (ca. 5500m²). De toegangsweg tot het bedrijf is onverhard. De overige perceelsdelen worden gebruikt als weiland.

Op de bedrijfssite is ook een veeteeltbedrijf aanwezig. Het bedrijf houdt 10 paarden, 20 ezels en 8 koeien. Een deel van de loods (ca. ¼) wordt gebruikt als stal voor koeien en paarden. De ezelstal bevindt zich in het bijgebouw achter de woningen. De eigenaar beschikt over een milieuvergunning voor deze activiteit.

Volgens de aanvraag werd er voor de eerste woning een stedenbouwkundige vergunning afgeleverd voor het verbouwen van een woning in 1981 en 1982. De tweede woning is een verbouwde schuur waarvoor geen vergunning werd afgeleverd. De regularisatieaanvraag werd herhaaldelijk geweigerd. Voor de loods werd een stedenbouwkundige vergunning afgeleverd in 1981 (als stal). In 1982 volgde een PV omdat de loods niet conform de vergunning werd gebouwd. De functiewijziging van stal naar loods voor opslag werd niet vergund. Er is geen vergunning gekend voor de aanwezige opslag in open lucht. Uit de vergunningstoestand kan worden afgeleid dat zowel de tweede woning, de aanwezige opslag in open lucht als de functiewijziging van stal naar opslagruimte niet vergund zijn. De gegevens m.b.t. de vergunningstoestand kunnen tijdens het openbaar onderzoek worden geverifieerd.

Het bedrijf heeft momenteel 5 werknemers, waaronder 2 zaakvoerders.

Het bedrijf genereert dagelijks ca. 17 vervoersbewegingen, waarvan 6 door woon-werkverkeer, 10 in functie van de bedrijfsactiviteiten (vrachtwagens) en 1 door klanten.

Het bedrijf heeft een omzet geboekt van meer dan 250.000 euro in het boekjaar dat de aanvraag vooraf gaat. Het bedrijf is milieuvergunningsplichtig, maar beschikt niet over een milieuvergunning.

Ruimtelijke kenmerken van de omgeving

Het bedrijf ligt ten oosten van de kern van Lier, op de grens van de gemeenten Lier en Nijlen. Het bedrijf ligt ingesloten tussen de spoorlijn Antwerpen-Aarschot en de vallei van de Grote Nete. Het bedrijf ligt solitair in een open agrarisch gebied.

Het bedrijf ontsluit via een onverharde toegangsweg op Neerloop, die via lokale wegen ontsluit op de ring rond Lier (R16, geselecteerd als drager

van provinciaal stedelijk netwerk) en de Kesselsesteenweg (N13, secundaire weg type III).

De impact van de gevraagde uitbreiding op korte en lange termijn

Op korte termijn wenst het bedrijf een bestendiging en regularisatie van de bestaande toestand, o.a. met het oog op het verkrijgen van een milieuvergunning. De regularisatie gaat zowel over de niet vergunde gebouwen als over de aanwezige activiteiten. De zone voor opslag wordt herschikt. De opslag tussen de Neerloop en de woningen wordt voorzien tussen de straat (Neerloop) en de woningen, met een maximale diepte van 65m en een maximale hoogte van 3m. De opslagruimte ter hoogte van de loods blijft behouden. Ter hoogte van Neerloop wordt een groene buffer van 5m breed voorzien; rondom de opslag ter hoogte van de loods wordt een groenscherp voorzien.

Op lange termijn (10-15 jaar) wenst men het bedrijf stop te zetten en wil men de bedrijfssite terug omvormen naar de oorspronkelijke gewestplanbestemming landschappelijk waardevol agrarisch gebied, weliswaar met behoud van beide woningen en de loods.

Er zullen geen bijkomende werknemers worden aangeworven. Het aantal dagelijkse voertuigbewegingen zal niet toenemen.

Besluit

De aanvraag handelt over een zonevreemd bedrijf, waarvan zowel de gebouwen als de aanwezige activiteiten grotendeels niet vergund zijn. Het bedrijf vraagt op korte termijn een bestendiging en regularisatie van de bestaande toestand, met het oog op het verkrijgen van een milieuvergunning. De opslagruimte in open lucht wordt verkleind en overzichtelijker gestructureerd. Op lange termijn vraagt men om de bedrijfssite, na de stopzetting van de bedrijfsactiviteiten, terug de huidige gewestplanbestemming landschappelijk waardevol agrarisch gebied te geven (met behoud van woningen en loods). Op basis van de ligging van het bedrijf, de aard van de activiteiten en de aard van de aanvraag, kan worden besloten dat een afweging op lokaal niveau, rekening gehouden met de planningscontext, aangewezen is. De behandeling van de aanvraag dient dan ook aan de stad Lier te worden toegewezen”.

23. Vooreerst blijkt uit de voormelde bepaling van artikel 5, §1 van het besluit van de Vlaamse regering van 4 juni 2004 dat de gedelegeerde planologische ambtenaar onder meer, maar allerm minst uitsluitend, rekening houdt met de zogenaamde “planningscontext” bij het bepalen van de overheid die hij bevoegd acht om het planologisch attest af te leveren. De kenmerken van het bedrijf vanuit verscheidene oogpunten, alsook de ruimtelijke kenmerken van het bedrijf en de impact van de gevraagde uitbreiding op korte en lange termijn zijn evenzeer elementen waarmee de gedelegeerd planologische ambtenaar rekening houdt, nog afgezien van de vaststelling dat de opsomming van relevante elementen in de aangehaalde bepaling niet limitatief is.

Verder neemt de omstandigheid dat de vallei van de Grote Nete van Lier tot Nijlen en van Hellebrug tot Lodijk wordt beschouwd als structuurbepalend voor de natuurlijke structuur op bovenlokaal niveau en blijkens de bestreden beslissing de opmaak van een gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan voor dit gebied is gepland, niet weg dat binnen die context op gemeentelijk niveau planningsinitiatieven mogelijk zijn die mede in uitvoering van het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan dat voor het valleigebied van de Grote Nete versterking van de natuurlijke eigenheden voorstaat, deze basisregels aanvullen. De bevoegdheid van het Vlaamse overheid om de natuurlijke structuren op Vlaams niveau af te bakenen sluit nadere planningsinitiatieven op een lager niveau alleszins niet uit.

De verzoekende partij kan derhalve niet in haar betoog worden bijgetreden dat met uitsluiting van de gemeente, het Vlaamse Gewest exclusief bevoegd zou zijn om met betrekking tot het betrokken gebied planningsinitiatieven te nemen en derhalve, om planologische attesten af te leveren.

24. Het blijkens de bestreden beslissing voorliggen van een voorontwerp van gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan voor de 2de spoorontsluiting voor de Zeehaven van Antwerpen, doet niet anders besluiten. Bij de beoordeling van de gegrondheid van het eerste middel is gebleken dat het bedoelde motief een overtollig motief is. De argumentatie van verzoekende partij kan derhalve niet tot vernietiging leiden.

25. Het tweede middel is evenmin gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van acht oktober 2013, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Johan Lust